

ο πόλεμος κατά των μεταναστών είναι στιγμιότυπο του ταξικού πολέμου εναντίον όλων μας

στο δρόμο και στα σύνορα να ανατρέψουμε τις ρατσιστικές πολιτικές
του ελληνικού κράτους και των ευρωπαϊών συνεταιρίων του

Σύμφωνα με τα στοιχεία του Παγκόσμιου Οργανισμού Μετανάστευσης, από την 1η Ιανουαρίου μέχρι τις 30 Σεπτεμβρίου του 2015, **2.881 μετανάστριες και μετανάστες έχουν χάσει τη ζωή τους** προσπαθώντας να περάσουν από τη Μεσόγειο στην Ευρώπη. Για όλο το 2014, ο αντίστοιχος αριθμός ήταν **3.279**. Αυτός είναι ο απολογισμός ενός βάνουσου πολέμου που τα ευρωπαϊκά κράτη (με το

ελληνικό να βρίσκεται στην πρώτη γραμμή) έχουν κηρύξει μονομερώς, συντονίζοντας τη δράση τους μέσω των πολιτικών εργαλείων και μηχανισμών της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Υποκριτικά, στηλιτεύονται με τα πιο μελανά χρώματα τα «κυκλώματα των δουλεμπόρων», ενώ τα ίδια αυτά κράτη, κλείνοντας και στρατιωτικοποιώντας τα σύνορα, είναι που αναγκάζουν όσες/ους μεταναστεύουν στην Ευρώπη από εμπόλεμες ή φτωχές χώρες να διακινδυνεύουν να πνιγούν ή να πεθάνουν από ασφυξία μέσα σε κλειδωμένα κοντέινερ ακολουθώντας παράνομες διαδρομές εισόδου.

Στον δημόσιο λόγο, εξάλλου, το φαινόμενο της οικονομικής μετανάστευσης, ή ακόμα και αυτό της αναγκαστικής φυγής, εμφανίζονται ως εξωτερικοί κίνδυνοι για την ασφάλεια και τη σταθερότητα των ευρωπαϊκών κοινωνιών. Η Ευρώπη προσπαθεί να βγει από τη δική της οικονομική κρίση ή στασιμότητα και αδυνατεί, τάχα, να παρέχει επαρκείς πόρους ακόμα και σε μεγάλα κομμάτια των «ντόπιων πληθυσμών». Πώς θα μπορούσε να σηκώσει το βάρος ενός τόσο μεγάλου αριθμού νεοεισερχομένων; Κάπως έτσι πάει το παραμύθι που μας πουλάει το πολιτικό προσωπικό των ευρωπαϊκών κρατών. Προφανώς, χώρες όπως η Ιορδανία, η Αίγυπτος, το Ιράκ, ο Λίβανος και η Τουρκία που έχουν δεχτεί, εδώ και αρκετό καιρό, στα εδάφη τους 4 εκατομμύρια Σύριους πρόσφυγες (σύμφωνα με στοιχεία της Υπατης Αρμοστείας του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες) έχουν περισσότερο διαθέσιμο κοινωνικό πλούτο και μεγαλύτερα περιθώρια πολιτισμικής ανοχής, για να μπορούν να υποδέχονται εκτοπισμένους ανθρώπους απ' ό,τι τα κράτη της Ευρώπης, που φέτος ισχυρίζονται ότι αντιμετωπίζουν μια «πρωτοφανή» κατάσταση «έκτακτης ανάγκης», καλούμενα να ανοίξουν τις σιδερόφραχτες πύλες των συνόρων τους για 500.000 περίπου μετανάστριες/ες.

τάφοι μεταναστών στο χωριό Σιδηρώ του Έβρου: ο θάνατος στα σύνορα, εδώ και πολλά χρόνια, είναι καθημερινός και ανώνυμος

Εκεί, φαίνεται, χωράνε πολλοί, ενώ στην Ευρώπη όσες/οι είμαστε ήδη εδώ χωράμε με το ζόρι. Αλλά τι λέμε τώρα; Αφού αυτοί είναι μουσουλμάνοι, έχουν μάθει να ζούνε κατά μάζες, και να πεθαίνουν κατά μάζες. Τι μας νοιάζει εμάς, τους λευκούς, χριστιανούς Ευρωπαίους; Ας κοιτάξουμε τη δική μας πάρτη, και έχει ο θεός (ο δικός τους, βέβαια, γιατί ο δικός μας είναι απασχολημένος να σώζει την Ελλάδα και τους κατά καιρούς συμμάχους της) για τους μαυριδερούς «έξω αποδώ». Άσε που θα γεμίσουμε «τζχαντιστές». Όλα αυτά δε λέγονται ποτέ, έτσι χύμα, από επίσημα χείλη. Είναι τα ευκόλως εννοούμενα που παραλείπονται. Κι όπως πια έχουμε συνηθίσει να συμβαίνει, τα ευκόλως εννοούμενα αυτού του τύπου αναλαμβάνουν να τα πουν δημόσια και να τα υλοποιήσουν βίαια οι φασίστες.

Ο παραπάνω τρόπος σκέψης, που είναι αρκετά διαδεδομένος στις ευρωπαϊκές κοινωνίες, αγγίζοντας ακόμα και μεγάλα τμήματα των υποτελών κοινωνικών τάξεων, **είναι ξεκάθαρα ρατσιστικός**. Κι εδώ δεν πρόκειται απλά για έναν χαρακτηρισμό, ούτε μονάχα για μια διαδεδομένη ιδεολογία. Πρόκειται κυρίως για ένα σύνολο από πρακτικές που ξεκινάνε από τις εμπρηστικές επιθέσεις εξαγριωμένων όχλων, καθοδηγούμενων από οργανωμένους φασίστες, σε κέντρα υποδοχής προσφύγων και φτάνουν στη χρήση κατασταλτικών δυνάμεων στα σύνορα ή τους σιδηροδρομικούς σταθμούς για να ελεγχθούν οι «μεταναστευτικές ροές», όπως συνηθίζεται να λέγεται για να μας κάνουν να πιστέψουμε ότι έχουμε να κάνουμε με δυνάμεις απειλητικές που έρχονται απ' έξω, όπως τα παλιρροϊκά κύματα. **Η κοινωνική λειπουργία, ωστόσο, αυτού του ρατσισμού είναι διαφορετική για τα αφεντικά και διαφορετική για την εργατική τάξη.**

Στη μια περίπτωση, δικαιώνεται προκαταβολικά και προωθείται έμπρακτα, μέσα από τετελεσμένα, η **στρατηγική της υποτίμησης της ζωντανής εργασίας** και της διαμόρφωσης ενός ελεγχόμενου και αναλώσιμου **πλεονάζοντος πληθυσμού**, ώστε να ξαναπάρει μπρος η μηχανή της καπιταλιστικής κερδοφορίας. Ανεξάρτητα από το επίπεδο μόρφωσής της, μια πρόσφυγας από τη Συρία στην Ευρώπη θα εργαστεί ως φτηνή, ευέλικτη εργάτρια, πολιτικά αόρατη ή κατά παραχώρηση μονάχα ανεκτή ανάμεσά μας, κι άρα ανίκανη να υπερασπιστεί τον εαυτό της απέναντι στα αφεντικά. Ανεξάρτητα από τα ατομικά της βιώματα και τις ατομικές της ανάγκες, μια μετανάστρια από την Υποσαχάρια Αφρική θα μπορεί να παραμείνει στην Ευρώπη μονάχα στο μέτρο που η τάδε ή η δείνα εθνική οικονομία την χρειάζεται, και μονάχα στο μέτρο που διατίθεται να κάνει όποια σκατοδουλειά της ανατεθεί στο όνομα της «ανταγωνιστικότητας» αυτής της οικονομίας.

Όσοι μπορούν να αξιοποιηθούν από το κεφάλαιο θα γίνουν δεκτοί, αφού πρώτα έχουν μάθει από τους Ευρωπαίους μπάτσους και συνοριοφύλακες ότι στην Ευρώπη πρέπει να περπατάνε με σκυμμένο κεφάλι. Όσοι δεν μπορούν να αξιοποιηθούν, θα έχουν τη μεταχείριση που έχει κάθε άνθρωπος «συντελεστής κόστους» ή δύναμη «παράγοντας αταξίας»: θα περνάνε στη δικαιοδοσία της ευρωπαϊκής αστυνομίας και του ευρωπαϊκού κρατικού ανθρωπισμού, με τον δεύτερο να συμπληρώνει ομαλά την πρώτη. Απλές και καθαρές πρακτικές λύσεις, για κοινωνίες όπου ο πλούτος βασίζεται σε εκμεταλλευτικές κοινωνικές σχέσεις, και δεν μπορεί να νοηθεί παρά σε συνάφεια με την ευρυθμία αυτών των σχέσεων. Οι ίδιες απλές και καθαρές λύσεις που ήδη έχουν αρχίσει να δοκιμάζονται και στην ευρωπαϊκή εργατική τάξη με ιθαγένεια, και θα συνεχίσουν να εφαρμόζονται με μεγαλύτερη ακόμα συστηματικότητα, ακριβώς γιατί έχουμε ανεχτεί ως τώρα να εδραιωθεί αυτή η κατάσταση εξαίρεσης για τις/ους μετανάστριες/ες.

Ο πάτος της απόλυτης εκμετάλλευσης καθορίζει, στην πραγματικότητα, τον πήχη των «κανονικών» εργασιακών σχέσεων του παρόντος. Τα πτώματα στα νερά της Μεσογείου καθορίζουν την αξία που θα έχει εφεξής η ζωή και για τις εργάτριες και τους εργάτες που σήμερα είναι πολιτογραφημένοι ως Έλληνες, Γερμανοί, Γάλλοι κ.ο.κ., αλλά πλεονάζουν, είναι οικονομικά αναξιοποίητοι.

Στην άλλη περίπτωση, αυτή της εργατικής τάξης, εκείνων που προσπαθούν καθημερινά να πουλήσουν το τομάρι τους για να ζήσουν, **ο ρατσισμός λειτουργεί ως ναρκωτικό για να ξεχνάμε ότι η καμπάνα της υποτίμησης έχει ήδη χτυπήσει πολύ ηχηρά και για μας, από τα δικά μας αφεντικά και το πολιτικό προσωπικό τους.** Κι επιπλέον, μάλιστα, για να ξεορκίζουμε τη δυσάρεστη σκέψη ότι **είμαστε ακόμα στην αρχή της απαξίωσης των ζωών μας.** Εκτός, όμως, από ναρκωτικό λειτουργεί και ως δηλητήριο: καλούμαστε να τα βάλουμε με όσες/ους είναι πιο κάτω από εμάς μπας και γλιτώσουμε κάτι, ως «Ευρωπαίοι» ή ως «Έλληνες».

Από τότε που η τάξη μας άρχισε να οργανώνεται και να αγωνίζεται για μια καλύτερη ζωή δεν άργησε να γίνει φανερό ότι η ζωή των προλεταρίων δεν μπορεί να βελτιωθεί αν ο αγώνας τους δε στρέφεται ενάντια στις σχέσεις εκμετάλλευσης και αν δεν αφορά καθεμιά και καθέναν που υφίσταται συστηματικές μορφές καταπίεσης. Κάθε χτύπημα σε μία ή έναν από εμάς είναι χτύπημα σε όλες/ους μας. Και αντίστροφα: τα δικά μας χτυπήματα αν δεν ανοίγουν έναν ορίζοντα καθολικής χειραφέτησης μπροστά, που χωράει κάθε καταπιεσμένη/ο, είναι χτυπήματα στο πουθενά, ή ακόμα χειρότερα χτυπήματα που επιστρέφουν πάνω μας.

Σήμερα απ' ό,τι φαίνεται αυτό το σκληρό μάθημα τείνει να ξεχαστεί. Και δεν πρέπει, επομένως, να απορούμε που τα αφεντικά μετράνε τα τελευταία χρόνια τόσες νίκες εις βάρος μας. Ούτε να αναρωτιόμαστε γιατί, γενικά στην Ευρώπη, δεν έχουνε βρει ακόμα απέναντί τους έναν πραγματικά υπολογίσιμο αντίπαλο.

an injury to one is an injury to all

Μας λένε ότι τα ριζικά κοινωνικά προβλήματα δεν μπορούν να λυθούν, και ότι πρέπει, αντίθετα, να αρκεστούμε στα «άμεσα» και «πρακτικά», γιατί έχουν καταφέρει να επιβάλλουν τη βαρβαρότητα του κεφαλαίου ως τη μόνη θεμιτή και αυτονόητη γενική απάντηση. Και γιατί εμείς εξακολουθούμε να μιλάμε τη γλώσσα των αφεντικών μας, να απαντάμε στα δικά τους ερωτήματα, μιλώντας κι εμείς για τους αριθμούς όσων «χωράνε», αντί να θέτουμε τα δικά μας, μιλώντας για τις ζωές που τα ευρωπαϊκά κράτη καταστρέφουν για τη «σταθερότητα» και την «ανταγωνιστικότητα» των οικονομιών τους.

Αν μέσα στη μαυρίλα της σημερινής Ευρώπης υπάρχει κάτι στο οποίο μπορεί να πατήσει η ελπίδα για μια άλλη, καλύτερη ζωή είναι οι αγώνες των ίδιων των προσφύγων ενάντια στην οχύρωση της Ευρώπης, που οδήγησαν, αυτό το καλοκαίρι, στην προσωρινή άρση της συνθήκης «Δουβλίνο 2», οι χιλιάδες μικρές και μεγάλες πράξεις στήριξης στους πρόσφυγες από Ευρωπαίους εργάτριες/ες που δεν κοιτάνε την πάρτη τους, και η αναζωπύρωση του αντιρατσιστικού και αντιφασιστικού κινήματος.

Οι νεκροί της Μεσογείου είναι δικοί μας νεκροί. Κάθε ρωγμή στα τείχη που έχουν υψώσει τα κράτη της Ευρωπαϊκής Ένωσης, κάθε έμπρακτη αμφισβήτηση του καθεστώτος εξαίρεσης και παρανομοποίησης για τις/ους μετανάστριες/ες είναι μια δική μας μικρή νίκη. **Η ταξική αλληλεγγύη προς όσες /ους διασχίζουν τα σύνορα είναι όρος για να αρχίσουμε και πάλι να αντιστεκόμαστε στο πυκνό σκοτάδι που τα αφεντικά έχουν ήδη ετοιμάσει ως μέλλον για όλες και όλους μας.**

Κι αυτή η αλληλεγγύη πρέπει να αποκτήσει το σωστό πολιτικό της βάθος: να στρέφεται ενάντια στην ευρωπαϊκή κοινωνική πραγματικότητα, αλλά και ενάντια στα κράτη και τους διακρατικούς μηχανισμούς που εξασφαλίζουν την αναπαραγωγή της. Ο ρατσισμός δεν είναι μόνο ένα δηλητήριο που διαπερνά το κοινωνικό σώμα. Έχει και ορισμένα επίσημα ονόματα: είναι η **Ευρωπαϊκή Ένωση**, το **ελληνικό κράτος**, οι **κυβερνήσεις εκφραστές αυτού του κράτους**, που οργανώνουν τη στρατηγική της υποτίμησης της εργασίας, παρανομοποιώντας τους μετανάστες και απαξιώνοντας τις ζωές όλων μας για να διασφαλίσουν την «ανταγωνιστικότητα» του ελληνικού κεφαλαίου, ένα έργο που σήμερα επάξια συνεχίζει η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ.

Οι φράχτες και η Αμυγδαλέζα είναι η εικόνα από το μέλλον που το κεφάλαιο προετοιμάζει για όλους όσους «περισσεύουμε».

Αλληλεγγύη στους μετανάστες και τους πρόσφυγες

Αγώνας ενάντια στις πολεμικές μηχανές που εκτοπίζουν ανθρώπους και τις ρατσιστικές πολιτικές που τους συνθλίβουν σε φράχτες ή τους πνίγουν στο Αιγαίο

Να ανοίξουμε χίλιες ρωγμές στην καπιταλιστική βαρβαρότητα που μας εξαθλιώνει, ντόπιους και μετανάστες

Παρασκευή 30 Οκτωβρίου

8:00 μ.μ., στο Κοινωνικό Πολιτιστικό Κέντρο
Βύρωνα (Λαμπεδόνα)

ΕΚΔΗΛΩΣΗ-ΣΥΖΗΤΗΣΗ:

Έμπρακτη αλληλεγγύη στους μετανάστες και τους πρόσφυγες: τι σημαίνει σήμερα και πώς την οργανώνουμε;

(Θα συμμετάσχουν συντρόφισσες και σύντροφοι από δομές αλληλεγγύης και την Αντιπολεμική Διεθνιστική Κίνηση).

11:00 μ.μ.: **hip-hop live**

MENTIRA WITCH PROJECT

Τετάρτη 4 Νοεμβρίου

8:00 μ.μ., στην Κατάληψη Ανάληψης

ΠΡΟΒΟΛΗ της ταινίας *Η υπόσχεση*
(*La promesse*, των Ζαν-Πιερ και Λικ Νταρντέν)

Παρασκευή 6 Νοεμβρίου

7:00 μ.μ., Πλατεία Αγίου Λαζάρου

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ/ΠΟΡΕΙΑ

Στην εκδήλωση-συζήτηση (30/10) και στην προβολή (04/11) θα συγκεντρωθούν χρήματα, είδη πρώτης ανάγκης (νερά, γάλα, κονσέρβες) και είδη προσωπικής υγιεινής για την Κατάληψη Στέγης Προσφύγων/Μεταναστών (στην οδό Νοταρά 26) και την Αυτοοργανωμένη Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης στους Πρόσφυγες/Μετανάστες (Κατάληψη Δερβενίων 56).

Αντιφασιστική Πρωτοβουλία Βύρωνα

antifavironas@gmail.com
antifavironas.blogspot.gr